

ביוזמה היסטורית ולהביא את ראש ההסתדרות הציונית העולמית לשעבר לקאהיר כדי שישמיע שם את דעותיו!

שמענו היום מפי חברי הכנסת הראל מה הן דעותיו של גולדמן, והן לא כל כך נוראות, הן מתבססות על קיום ישראל ועל ביטחון ישראל. יש לו לדידך גולדמן גירסה משלו איך להבטיח זאת.

אילו רצה עבד-אל-נאצר באמת שהוא ישמיע זאת בקאהיר — מה רע בזה? אבל הרי כל זה אינו נכון, זה הרי מגוחך — המידע הוא מגוחך, אילו שהם תנאים ששרי החוץ המביא מידע כזה לשיבת הממשלה הוא מגוחך.

זה מגלה רק את אופיו של שרי החוץ, את שיטות התעמולה שלו, את דרכי ההסברה שלו.

כמשך שלוש שנים אמרתם בציבור בכנסת: אין עם מי לדבר, אף מנהיג ערבי אחד איננו מוכן לדבר על שום שלום, בשום מחיר. באה פרשת ד"ר גולדמן, ולפי הטענה שלכם היה מנהיג ערבי חשוב מוכן לדבר על שלום. אמנם על שלום שאתם רואים בו אסון; על פי תנאים שאתם רואים בהם אסון — אולם על שלום, על איוה שהוא שלום, באיוה שהוא מחיר, באילו שהם תנאים. יכולים אנחנו להתחבט בינינו — וחייב הציבור להחליט — אם הוא מוכן לשלם את המחיר הזה בשביל שלום.

אך האגדה באילו אף ערבי אחד אינו מוכן לדבר על שום שלום, בשום מחיר — טענה זו מתה כיום א' האחרון בשעה 11 בלילה, כאשר ממשלת ישראל פירסמה את ההודעה שפירסמה.

חבלה בקונגרס הפלסטיני

בשבוע לפני כן מתה אגדה אחרת שלכם, לא פחות חשובה.

במשך שנים אנחנו מכריזים שיש מקום לשלום ישיר, גלוי, פומבי, עם העם הפלסטיני, שישינה מנהיגות פלסטינית המוכנה לכך.

אמרתם: זוהי המצאה של מישחקו, אין אף פלסטיני אחד הרוצה בכך, אין נציגות פלסטינית המסוגלת לזה, הלוואי והיתה.

והנה קרה משהו לפני שבועיים. שייך אליג'עברי, הידוע לכל מנהיג וכדובר ראשי של התנועה למען הקמת מדינה פלסטינית בצד ישראל — לא במקום ישראל, אלא תוך שלום עם ישראל — וזה גלוי, זה פורסם בעשרות ראינות בארץ, בעתונות הערבית, באלקודס הערבי, בטלוויזיה העולמית — אותו שייך אליג'עברי יום כינוס קוני גרס פלסטיני בלראיצי בחברון. הוא מצא תירוץ לכנס

הזה, אבל כל אדם בעולם הערבי וכל ערבי בפלסטין הבין, שאם אליג'עברי מכנס קונגרס פלסטיני כזה — זהו הצעד הראשון להקמת נציגות פלסטינית, כדי לנהל משאומתן עם ישראל בכיוון זה.

זמנה עשתה הממשלה? היא נתנה הוראה

(זאב בהארץ)

היונה

פשוטה למושג הצבאי למנוע בכוח, באופן פסי, את בואם של מנהיגי הגדה ועזה לכינוס. רק לנכבדי הכפרים באיזור חברון ניתנה רשות לבוא לשם.

מה זה מוכיח? זה מוכיח שאין ממשלת ישראל רוצה שתקום הנגה פלסטינית כזו, ובמגמה כזו. ואז אני שואל את עצמי, וכל אדם בישראל ישאל את עצמו — הרי איננו עם של מטומטמים, אנו עם די הגיוני ודי סביר — מה הולך כאן? מה קורה כאן?

לד"ר גולדמן לא נותנים לנסוע לקאהיר כדי להחליף דברים עם המנהיג מס' 1 בעולם הדי ערבי, לשייך אליג'עברי לא נותנים לכנס נציגות ארצית כדי לעשות שלום בין ישראל וי מדינה פלסטינית — למה?

הממשלה איננה טיפשה, הממשלה יודעת מה היא עושה! מי שמוכן ללכת בדרך של השגת שלום עם מדינה פלסטינית חדשה. זוהי הדרך האחת. הדי"ר גולדמן מציע ללכת בדרך אחרת, להסתדר עם עבד-אל-נאצר.

אלה הן שתי הדרכים לשלום. אך גם בדרך זו וגם בדרך זו, מי שרוצה ללכת אל השלום

חייב להחליט שהוא מוכן לשלום על פי גבול הקודם.

זה גלוי ופשוט. מי שאינו רוצה בשלום על פי הגבול הקודם, עושה בחוכמה כשהוא מחניק באיבה גם את היוזמה בכיוון זה וגם את היוזמה בכיוון זה.

איסר הראל: — — — (לא נקלט).

א"י השלמה או א"י של שלום

אורי אבנרי: אני מתפלא עליכם, גם עליך חבר הכנסת הראל וגם על שותפיך לדעה בסיעות האחרות. למה אין לכם העז, או, בלשון הצבאים, למה אין לכם הדם — לקום בפני הציבור ולהגיד מה שאתם חושבים? עליכם לומר בגלוי: אנחנו לא רוצים בשלום כזה, אולי יש אפשרות להשיג שלום כזה, יש מי שרוצה לנסות ואפשר לנסות, אבל שלום כזה איננו רוצים, כי אנחנו חושבים ששלום כלי סיפוח השטחים, או חלק גדול מה שטחים — הוא שלום רע. תגידו זאת בגלוי!

יגאל הורביץ: לגבולות 1947 אתה מתכוון?

אורי אבנרי: פה מתחילה דמגוגיה. ודמגוגיה זה חוסר אומץ לב. אתם יודעים כמונו שלא ד"ר גולדמן, לא אורי אבנרי ולא הפרופטורים שהופיעו היום בניווחיק, ולא הפרופטורים של וועדי השלום, ולא אלופי צה"ל כמו האלוף מתי פלד — אף אחד מכל הבוגדים האלה אינו מציע את גבולות 1947. אתם יודעים שאף אחד מאתנו אינו זז מהגבול של ישראל. ואני, העומד בפניכם, גירשתי ממפלגתי קבוצה גדולה וחשובה בשם מצפון. מפני שהיא לא הכירה בגבולות מדינת ישראל.

הלא האמת הפשוטה היא שגם אם יגישו לכולכם על צלחת של זהב את השלום, שלום טוטאלי ומוחלט, עם ערכויות ביטחוניות אידיאליות, אבל על הגבול של ה'5 ביוני — לא תקבלו זאת!

אילו היו מעמידים זאת כך בפני הציבור היימרי לא להכריע, יתכן שהיה נותן לכם את הרוב. אני דמוקרטי, ובלב דואב הייתי מקבל זאת. אבל אני מקווה שהעם הזה היה נותן לנו את הרוב.

מה שלא מוצא חן בעיני זה הנסיון לטשטש ולערפל את ההכרעה האמיתית, עליידי כל מיני תירוצים. אני מקווה יעמידו סוף סוף את הציבור על הברירה הזאת, ויתנו לו סוף סוף, אחרי טיפיתמות של שנתיים וחצי, את האפשרות לבחור בין שתי האפשרויות.

אני מקווה שיוכרע באופן דמוקרטי נגד ארקישראל השלמה, ובעד ארקישראל של שלום.

טרמפ לחייל - והלוואה לשיקומו

הנה נתמנה שר חדש, ליברלי, המפלגה הליברלית דרשה בעבר את העברת שרות זה לידי חברה ציבורית. מדוע אין חושבים על כך עתה ברצינות?

אם בארצות הברית משתלם לחברה פרטית לספק שרותים טובים ויעילים לאין ערוך מאלה שיש בארץ, במחירים נמוכים בהרבה מאלה שאנחנו משלמים למשרד הדואר — מדוע לא ייעשה אותו דבר אצלנו?

שלא יספרו כי דרושות השקעות ענקיות. החברה שתצצה להרוויח, גם תשקיע. זה יהיה כדאי גם לה, גם לאורח וגם לאוצר.

על כל פנים, כדאי היה לבחון ברצינות נושא זה, ולהקים ועדת מומחים לבדיקה יסודית.

משרד הדתות: זהו משרד מיותר לחלוטין, המשרת תפיסות שמומן אבד עליהן הכלכל. משרד הדתות נועד לספק את האינטרסים של המפד"ל. מדינה חילונית אינה זקוקה לכך, ואנו מציעים לבטל את המשרד.

מכל תקציב המשרד הצענו להשאיר רק את תקציב לישיבת השר. אם מטעמי נוחות קואליציונית זקוקה המפד"ל לשר מטעמה, שיוכהן כשר הדתות, מספיק להשאיר לצורך זה את לישיבת השר, ולא להוסיף על כך משרד מיותר.

יש משטרה מרביצה

משרד המשטרה: משטרת ישראל הפכה שוב להיות משטרה מרביצה. שלא לצורך חובטים השוטרים על ראשיהם של מפגינים, הנמנים על מחנה השלום.

כאן ברצוני להביע את גאחתי, גאחת תנועתנו, על שחברי תנועתנו היו שותפים בשתי ההפגנות שפוררו בכוח על ידי המשטרה.

אין זה נכון שהיו אלה הפגנות אלימות. אלה היו הפגנות בהחלט בלתי אלימות. זו האפשרות היחידה שנשארה לאזרחים להביע את התנגדותם והתמרמרותם על פעולת הממשלה בפרשת גולדמן, ועל חוסר האונים של חברי הכנסת מסויימים הנאלצים להצביע נגד מצפונם.

יהונתן יפרח: אוי למדינה שהמשטרה מרביצה לאזרחים, אבל אוי למדינה שהאזרחים מרביצים למשטרה.

אורי אבנרי: מעולם לא הרביצו לשוטרים. אף מפגין אחד לא הרביץ לשוטרי שלום כהן: אני מוכן להראות לך תמונות, ואז תראה.

אורי אבנרי: לא המפגינים נשכו את הסוסים!

שלום כהן: וכאשר לכך מצטרפת פרשה עגומה כפרשת פאנאגוליס — אני חייב לומר שמשהו מסריח בממלכת המשטרה.

ביטוח בריאות חינוס לכל

לפני כן נימק שלום כהן את ההסתייגויות שהגיש אמנון זכרוני בשם הסיעה לתקציביהם של 15 משרדי-ממשלה. בין השאר אמר:

משרד הביטחון: הצענו להפחית מתקציב המשרד סך של לירה אחת, כמחאה על כך שהמשרד טרם מצא לנכון להסדיר את בעיית ההסעה של החיילים.

מאז נכנסה סיעתנו לבית זה חל אימנם שיפור בתנאי ההסעה של חיילי צה"ל, אך שיפור זה עדיין איננו נותן את הפיתרון לבעייה.

בעייה בוערת כיום היא בעיית קליטתם של החיילים, השבים הביתה לאחר שירות סדיר של שלוש שנים בצה"ל. מרביתם עדיין רחוקים. הם בני 21 ורוצים להקים בית, ללמוד מיקצוע ולבסס משפחה. הם נתקלים בקשיים עצומים: הם זקוקים לעשרות אלפי לירות כדי לרכוש דירה.

מדוע לא יזכו לאותן הקלות הניתנות לעולים חדשים? עולים חדשים זוכים להקלות במיסים במשך השנים הראשונות לעלייתם; הם מקבלים לים הלוואות בתנאים נוחים ולתקופות ארוכות. במה נופלת חשיבות קליטתו של חייל קרבי המשתחרר מהשרות מחשיבות קליטתו של עולה חדש?

אנו מתכננים להגיש הצעת-חוק ברוח זו, אך נשמח לחתר על היוזמה אם תקדים אותנו הממשלה בכך.

משרד הבריאות: את תקציב לישיבת השר יש לבטל. השר פשוט איננו קיים. אנב כך מתעוררת השאלה עד כמה דרושים השרים להפעלת משרדיהם. הנה אנחנו רואים שהחולים זוכים לטיפול שניתן להם בשנה שעברה, גם כאשר אין השנה שר.

יתכן שזה המצב גם במשרדים אחרים. אפשר, אפשר, לחסוך כמה מיליונים עליידי ביטול לשכות מיותרות.

אמת היא כי תפקיד השר הממונה על משרד הוא להתחת מדיניות, אך ספק רק הוא אם שרי הבריאות שכיהנו עד כה עסקו בכך. על כל פנים, הם לא אימצו לעצמם את הגישה המודרנית של מדינת הרווחה, של דאגה לרחחת האורח באשר הוא נזקק, אם כנכה או כמפגר.

באמצענו לעצמנו גישה מודרנית זו, אנו סבורים כי יש להגאים את קופות-החולים ולהנהיג ביטוח בריאות ממלכתי חינוס לכל. ביטוח זה ימחיש את המעבר מפרדציה של מפלגות למדינה מודרנית.

הטלפון — לחברה פרטית!

משרד הדואר: זוהי דוגמה לכך שהנהלה כושלת מבוכת את הידע והכישורן שהצטברו במשרד ואת כושר האדם המעולה שבו. שרות הטלפונים היקר והגרוע הוא עדות חיה לכך.